

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **nezl. N. W. (S.),** zast. zákonnou zástupkyní K. W., zast. JUDr. Bc. Milanem Čmelíkem, advokátem se sídlem Lidická 405/3, Jablonec nad Nisou, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2016, čj. MSP-350/2015-ODSK-OTC/14, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017, čj. 11A 8/2017 – 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Otec žalobkyně byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce sedm let za trestný čin znásilnění, pohlavního zneužívání, svádění k pohlavnímu styku, výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií a zneužití dítěte k výrobě pornografie. Žalobkyně byla osobou poškozenou a v trestním řízení jí byl přiznán nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 100 000 Kč vůči jejímu otci, pachateli trestného činu (viz rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 2 To 13/2015).

[2] Žalobkyně dne 23. 11. 2015 požádala žalovaného o poskytnutí peněžité pomoci ve výši 100 000 Kč ve smyslu § 28 odst. 2 zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů a o změně některých zákonů (zákon o obětech trestných činů), v platném znění [dále jen „zákon č. 45/2013 Sb." nebo „ZOTČ"], neboť od pachatele odškodnění neobdržela. Uvedla, že pachatel vykonává trest odnětí svobody a již v minulosti opakovaně podával insolvenční návrhy z důvodu vlastní platební neschopnosti.

[3] Žalovaný zamítl žádost žalobkyně rozhodnutím označeným v záhlaví s odůvodněním, že žalobkyně žádala o peněžitou pomoc ve formě, kterou ZOTČ neumožňuje. Žalobkyně ve své žádosti odkázala na § 28 odst. 2 ZOTČ, peněžitou pomoc však lze poskytnout pouze na základě jednoho z důvodů taxativně uvedených v § 28 odst. 1 písm. a) až d) ZOTČ. Na tuto skutečnost přitom žalovaný žalobkyni upozornil přípisem ze dne 9. 12. 2015; žalobkyně na něj nereagovala.

[4] Žalobkyně se žalobou podanou u městského soudu domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného. Namítala, že žalovaný chybně interpretoval ZOTČ a nárok na peněžitou pomoc jí odepřel nezákonně. Uvedla, že je osobou oprávněnou k podání žádosti o peněžitou pomoc ve smyslu § 24 ZOTČ, žalovaný postupoval formalisticky, pokud nezohlednil smysl a účel ZOTČ a její žádost zamítl. V žalobě popsala také negativní následky, které se u ní projevily v důsledku trestné činnosti pachatele, tj. posttraumatickou stresovou poruchu, emoční labilitu, úlekové reakce, vyhýbavé chování a paniku. Zdůraznila závažnost trestného činu i následky, které jsou umocněny skutečností, že žalobkyně je nezletilou osobou.

[5] Městský soud žalobě vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Shrnutí kasační stížnosti žalovaného

[6] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívající v nesprávném posouzení právní otázky.

[7] Stěžovatel cituje § 37 odst. 1 až 3 správního řádu a upozorňuje na skutečnost, že žádost žalobkyně obsahovala veškeré náležitosti, včetně určení formy peněžité pomoci a její výše. Požadovaná částka 100 000 Kč měla představovat nemajetkovou újmu, kterou žalobkyni přiznal soud v trestním řízení. Žádost netrpěla vadami, podle stěžovatele tudíž nebylo na místě žalobkyni vyzývat k jejich odstranění. Podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu byly naopak splněny podmínky pro zastavení řízení. Stěžovatel však s ohledem na okolnosti případu umožnil žalobkyni v průběhu správního řízení změnit její žádost. Žalobkyni proto poučil o vztahu mezi § 28 odst. 1 a § 28 odst. 2 ZOTČ; na toto poučení ale nereagovala.

[8] Stěžovatel je přesvědčen, že § 28 odst. 2 ZOTČ znamená pouze to, že správní orgán nemusí již zkoumat, zda na straně žadatele vznikla v souvislosti s trestným činem škoda či jiná újma, jakého je charakteru a jaké je výše, ovšem neznamená to, že by bylo možné poskytnout peněžitou pomoc z jiného důvodu než taxativně uvedeného v § 28 odst. 1 ZOTČ. Stěžovatel nesouhlasí s městským soudem, že postupoval přepjatě formalisticky, aniž žalobkyni o možných formách pomoci jednoznačně poučil; stěžovatel neměl povinnost žalobkyni poučovat o jejích hmotných právech. Ve věci nebylo podstatné, zda stěžovatel přihlédl k tomu, že peněžitá pomoc přichází v úvahu i v případech, kdy byla trestným činem způsobena nemajetková újma, jak se chybně domnívá městský soud. Stěžovatel tuto otázku v napadeném rozhodnutí neposuzoval. Stěžovatel sice označil žalobkyni za oběť ve smyslu § 24 odst. 1 písm. b) ZOTČ, které byla způsobena těžká újma na zdraví, zdůrazňuje však, že takové oběti náleží pouze nemajetková újma ve formě a výši, kterou zná a umožňuje zákon.

[9] Stěžovatel navrhl, aby NSS napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se ztotožňuje se závěry městského soudu ohledně nesprávného, formalistického postupu stěžovatele.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy přípustná.

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení, vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Posuzoval také, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4, věta první za středníkem s. ř. s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první, s. ř. s.

[13] Předmětem sporu je otázka, zda stěžovatel mohl o žádosti žalobkyně věcně rozhodnout, pokud o peněžitou pomoc ve výši 100 000 Kč (v rozsahu nemajetkové újmy jí přiznané trestním rozsudkem) žádala s odkazem na § 28 odst. 2 ZOTČ [a nikoliv na konkrétní ustanovení § 28 odst. 1 písm. a) - d) ZOTČ]. Podle stěžovatele žádost nebyla přípustná dle § 66 správního řádu, neboť obsahovala požadavek na peněžitou pomoc ve formě a výši, kterou ZOTČ nezná a neumožňuje. Trvá též na tom, že žádost žalobkyně byla formálně perfektní a nebylo jeho povinností ji k odstranění vad vyzývat.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Žádost o peněžitou pomoc ve smyslu ZOTČ musí obsahovat jednak obecné náležitosti požadované správním řádem a jednak náležitosti zvláštní upravené ZOTČ.

[16] Podle § 43 odst. 1 správního řádu platí:[ž]*ádost musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí z ní být patrné, co žadatel žádá nebo čeho se domáhá.* § 37 odst. *2 správního řádu uvádí, že* [z] *podání musí být patrno, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 3.* [...] *Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.*

[17] Podle § 31 odst. 1 ZOTČ je v žádosti o poskytnutí peněžité pomoci třeba uvést jméno, popřípadě jména, a příjmení oběti, datum jejího narození a adresu bydliště a připojit k ní:

a) poslední rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení o trestném činu nebo o jeho oznámení; nemůže-li oběť takové rozhodnutí připojit, je třeba, aby označila orgán činný v trestním řízení, který o trestném činu naposledy konal řízení, a uvedla údaje o osobě podezřelé ze spáchání trestného činu, pokud je jí známa,

b) údaje o škodě nebo o nemajetkové újmě vzniklé v důsledku trestného činu a o jejím rozsahu, popřípadě o rozsahu, v jakém již škoda nebo nemajetková újma byla nahrazena, a o úkonech, které oběť učinila k vymáhání náhrady škody nebo nemajetkové újmy,

c) údaje o svých majetkových a výdělkových poměrech,

d) doklady, které má oběť k dispozici a které mohou dokázat údaje uvedené pod písmeny b) a c).

[18] Podle § 31 odst. 2 ZOTČ lze doklady o majetkových poměrech podle odstavce 1 písm. c) nahradit čestným prohlášením; podle odst. 3 je žadatel o poskytnutí peněžité pomoci podle § 28 odst. 1 písm. a) a b) dále povinen přiložit k žádosti lékařskou zprávu prokazující vzniklou škodu na zdraví.

[19] Nemá-li žádost o peněžitou pomoc některou z náležitostí uvedenou v § 37 odst. 2 a § 45 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 31 ZOTČ, je správní orgán povinen postupovat podle § 45 odst. 2 správního řádu tak, že [p]*omůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě.*

[20] Ze spisu správního orgánu vyplývá, že žalobkyně požádala podle § 28 odst. 2 ZOTČ o peněžitou pomoc ve výši 100 000 Kč, která odpovídá nemajetkové újmě přiznané rozhodnutím trestního soudu. V žádosti popsala důsledky trestné činnosti, která se negativně projevila na jejím zdravotním stavu rozvojem posttraumatické poruchy, a obeznámila správní orgán s průběhem a projevy této poruchy; k žádosti přiložila pravomocný rozsudek trestního soudu.

[21] Podle § 28 odst. 1 písm. b) ZOTČ se peněžitá pomoc poskytne na žádost oběti, které byla v důsledku trestného činu způsobena těžká újma na zdraví [viz § 24 odst. 1 písm. b) ZOTČ], a to v *paušální částce 50 000 Kč nebo ve výši, která představuje obětí prokázanou ztrátu na výdělku a prokázané náklady spojené s léčením, snížené o součet všech částek, které oběť z titulu náhrady škody již obdržela; peněžitá pomoc nesmí přesáhnout ve svém součtu částku 200 000 Kč.* Podle § 28 odst. 2 ZOTČ platí, že [j]*estliže o náhradě škody nebo nemajetkové újmy bylo již rozhodnuto pravomocným rozsudkem, je výše způsobené škody nebo nemajetkové újmy zjištěná v rozsudku závazná pro stanovení peněžité pomoci v rozsahu, v jakém již bylo o náhradě škody nebo nemajetkové újmy rozhodnuto*.

[22] Peněžitá pomoc se poskytne pouze na základě některého z taxativně vymezených případů uvedených v § 28 odst. 1 písm. a) až d), a to osobám ve smyslu § 24 odst. 1 písm. a) až d). Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje s názorem stěžovatele, že § 28 odst. 2 ZOTČ není sám o sobě právním základem pro poskytnutí peněžité pomoci. Ustanovení § 28 odst. 2 usnadňuje oběti trestného činu v řízení o žádosti o peněžitou pomoc vyčíslit škodu či nemajetkovou újmu, neboť pokud je určena trestním rozsudkem, již se nemusí dále dokazovat. Výše způsobené škody nebo nemajetkové újmy zjištěná v rozsudku je pro ministerstvo závazná v rozsahu, v jakém o ní bylo rozhodnuto.

[23] V dané věci je podstatné, že správní řád ani ZOTČ neukládá žadateli o peněžitou pomoc povinnost označit ve své žádosti konkrétní zákonné ustanovení, ze kterého odvozuje právní základ nároku (v projednávané věci ustanovení § 28 odst. 1 písm. a/ – d/ ZOTČ). Pokud žalobkyně nesprávně uvedla, že o pomoc žádá podle § 28 odst. 2 ZOTČ, nemohla vést tato skutečnost bez dalšího k závěru o tom, že její žádost není důvodná. Žádost bylo nutné posoudit podle jejího obsahu (viz § 37 odst. 1 správního řádu; rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2008, čj. 1 As 30/2008-49, Sb. NSS 1746/2009), a poté rozhodnout, zda se vzhledem k celkovému obsahu žádosti jedná o vadu podání, či nikoliv.

[24] NSS obecně připouští, že pokud žadatel neoznačí ve své žádosti právní důvod nároku, nemusí být z jejího obsahu vždy zřejmé, jaké formy (případně výše) peněžité pomoci se ve skutečnosti domáhá. V takovém případě může správní orgán mít pochybnosti o tom, zda žadatel splňuje některou z definic oběti ve smyslu § 24 odst. 1 písm. a) až d) ZOTČ. Od zařazení oběti do jedné (či několika) z těchto kategorií se odvíjí následné možnosti uplatnění formy a výše peněžité pomoci ve smyslu § 28 odst. 1 ZOTČ.

[25] V důsledku trestné činnosti otce žalobkyně mohlo teoreticky připadat v úvahu její postavení jako oběti, které byla způsobena újma na zdraví [§ 24 odst. 1 písm. a)]; oběti, které byla způsobena těžká újma na zdraví [§ 24 odst. 1 písm. b)]; anebo oběti trestného činu proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti [§ 24 odst. 1 písm. d)].

[26] Stěžovatel ve svém rozhodnutí však kvalifikoval žalobkyni jednoznačně jako oběť, které byla způsobena těžká újma na zdraví ve smyslu § 24 odst. 1 písm. b) ZOTČ. Oběti, která naplňuje definici § 24 odst. 1 písm. b), může být poskytnuta peněžitá pomoc podle § 28 odst. 1 písm. b) ZOTČ, při splnění dalších zákonných předpokladů. Podle tohoto ustanovení se oběti poskytne paušální částka ve výši 50 000 Kč anebo částka vyšší s ohledem na prokázané léčebné výlohy či ztrátu na výdělku; podle citovaného ustanovení nesmí peněžitá pomoc přesáhnout částku 200 000 Kč. Stěžovatel tedy neměl tedy pochybnosti o tom, do jaké kategorie uvedené v § 24 odst. 1 ZOTČ žalobkyně náleží.

[27] Podle § 25 odst. 2 se peněžitá pomoc poskytne, pokud nemajetková újma, škoda na zdraví nebo škoda způsobená v důsledku smrti způsobené trestným činem nebyla plně nahrazena.

[28] NSS nepovažuje za podstatné se blíže zabývat případným rozdílem mezi nemajetkovou újmou a škodou na zdraví. Ustanovení § 24 odst. 1 písm. b) ZOTČ hovoří o oběti, které byla způsobena těžká *újma* na zdraví, § 24 odst. 2 a 3 ZOTČ dále upravuje, co se rozumí „ublížením na zdraví“ a co „těžkou újmou na zdraví“; o těžké újmě na zdraví hovoří také § 122 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku.

[29] Z výše uvedeného je zřejmé, že stěžovatel z obsahu žádosti bez problémů a pochybností dovodil právní titul nároku žalobkyně, přestože ho ona sama označila nesprávně. Vzhledem k tomu, že se nejednalo o povinnou náležitost žádosti a uvedení nesprávného ustanovení nevedlo k nejasnosti ohledně zařazení žalobkyně dle § 24 odst. 1 ZOTČ, žádost bylo možno věcně posoudit i bez jejího doplnění či odstranění vad.

[30] Nejvyššímu správnímu soudu není s ohledem na shora uvedené zřejmé, z jakých důvodů by měla být zcela vyloučena peněžitá pomoc v případě nemajetkové újmy, resp. těžké újmy na zdraví, na straně žalobkyně. NSS proto nesouhlasí s argumentem stěžovatele, že žádost žalobkyně byla zjevně právně nepřípustná a že byly splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Případy nepřípustnosti je třeba vykládat restriktivně. Odborná literatura uvádí jako příklad zjevně nepřípustné žádosti např. situaci, kdy o přiznání oprávnění vázaného na dosažení určitého věku žádá osoba, která této hranice nedosáhla, příp. žádost o přiznání určitého oprávnění, které může získat pouze právnická osoba, podá osoba fyzická (J. Vedral: Správní řád - komentář. Polygon, 2006, str. 315 a násl.). Podle judikatury NSS je za zjevně právně nepřípustnou možné považovat pouze takovou žádost, u níž je již na první pohled zřejmé,

že jí nelze vyhovět, tj. nepřípustnost musí být patrna již ze samotné žádosti (viz rozsudek NSS ze dne 7. 5. 2008, čj. 2 As 74/2007-55, Sb. NSS 1633/2008); to však zjevně není případ nyní projednávané věci.

[31] Argumentace stěžovatele, že byl vázán výší peněžité pomoci požadované žalobkyní, není důvodná. O tom svědčí jednak limity uvedené v § 28 odst. 1 písm. a) – d) a rovněž i v § 25 odst. 2 a § 29 ZOTČ. Skutečnost, že žalobkyně požádala o částku ve výši 100 000 Kč, nesvazuje správní orgán v tom, jakou výši peněžité pomoci nakonec poskytne – správní orgán může žádosti vyhovět zcela nebo i jen částečně, anebo ji zamítnout (viz § 51 správního řádu).

[32] NSS si je současně vědom, že podle § 28 odst. 1 písm. d) ZOTČ mohla žalobkyně jako oběť trestného činu proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti případně požádat o úhradu nákladů spojených s poskytnutím odborné psychoterapie a fyzioterapie či jiné odborné služby zaměřené na nápravu vzniklé nemajetkové újmy; na základě tohoto ustanovení se tedy hradí pouze prokazatelně vynaložené náklady. Žalobkyně však ve své žádosti žádné takové skutečnosti netvrdila a nedoložila ani podklady, z nichž by bylo možné usuzovat, že žádá právě o tento typ pomoci. To ostatně zdůraznil, s ohledem na obsah žádosti, i stěžovatel ve svém vyjádření k žalobě. Důvodová zpráva k zákonu č. 45/2013 Sb. navíc uvádí, že *„jestliže má oběť zároveň právo i na peněžitou pomoc v důsledku škody na zdraví, poskytne se jí jen peněžitá částka pro oběti, kterým vznikla škoda na zdraví.“* O subsidiární povaze peněžité pomoci ve smyslu § 28 odst. 1 písm. d) ve vztahu k § 28 odst. 1 písm. a) a b) ZOTČ svědčí i odborná literatura (k tomu viz Jelínek, J. a kol. *Zákon o obětech trestných činů: komentář s judikaturou.* Praha: Leges, 2014).

[33] Pokud si stěžovatel při posouzení obsahu žádosti učinil úsudek o tom, že žalobkyně je obětí ve smyslu § 24 odst. 1 písm. b) ZOTČ, tj. osobou, které byla způsobena těžká újma na zdraví, nebylo vyloučeno, aby si s ohledem na shora uvedené, učinil úsudek také o tom, že žalobkyně (materiálně) žádá o peněžitou pomoc ve smyslu § 28 odst. 1 písm. b) ZOTČ, a rozhodl o její žádosti.

[34] Až v případě, že by ani z *obsahu* žádosti nebylo zřejmé, o jakou formu peněžité pomoci žadatel žádá, tj. *co* žádá nebo *čeho* se domáhá, by nebyla splněna náležitost podání dle § 45 odst. 1 správního řádu. Podle rozsudku NSS ze dne 27. 11. 2013, čj. 4 As 141/2013-28: *[p]ovinnost správního orgánu hodnotit podání podle jeho obsahu (§ 37 odst. 1 věta druhá správního řádu z roku 2004) rozhodně neznamená, že by správní orgán měl oprávnění nebo dokonce povinnost bez dalšího podsouvat účastníkovi řízení tvrzení, námitky, návrhy nebo argumenty, které jeho podání vůbec neobsahuje.“* Pokud by tedy i s ohledem na obsah žádosti přetrvávaly na straně správního orgánu pochybnosti o tom, o kterou formu peněžité pomoci žadatel žádá, potom by měl správní orgán vyzvat žadatele k odstranění vad v přiměřené lhůtě a poučit jej o následcích nesplnění této výzvy (§ 45 odst. 2 správního řádu).

[35] Pokud by správní orgán ve shora popsané procesní situaci žadatele nevyzval a bez dalšího rozhodl o jeho žádosti, jednalo by o zjevné porušení procesních pravidel správního řízení. Takové pochybení by mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí správního orgánu a nebylo by jej možné zhojit ani námitkou, že žadatel byl ve správním řízení zastoupen advokátem, jak se stěžovatel mylně domnívá. Správní řád nerozlišuje postup správních

orgánů za situace, kdy je podáno nedostatečné podání účastníkem řízení samotným, nebo jeho zástupcem (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2011, čj. 2 As 99/2010-67).

[36] Městský soud v dané věci dospěl k závěru, že poučení stěžovatele ze dne 9. 12. 2015 bylo nedostačující. NSS tento závěr považuje v obecné rovině za správný, neboť výzva správního orgánu musí splňovat určité zákonné požadavky. Stěžovatel poučil žalobkyni pouze o znění § 28 odst. 1 písm. a) a b) a jejich vztahu k § 28 odst. 2 ZOTČ; součástí tohoto poučení byla výzva, aby žalobkyně sdělila, zda se vzdává svého práva účasti na dokazování. Stěžovatel ji neupozornil, že její žádost obsahuje vadu, která brání projednání věci, neposkytl jí k jejímu odstranění přiměřenou lhůtu a ani ji nepoučil o následcích nesplnění této výzvy. Městský soud v této souvislosti uvedl, že je třeba, aby stěžovatel nejenže „*poučil žadatele o možných formách pomoci, když je patrno, že žadatel žádá o peněžitou pomoc za nemajetkovou újmu, která mu byla přiznána i trestním soudem a zákon č. 45/2013 Sb. poskytnutí peněžité pomoci v takových případech umožňuje, ale také jednoznačně vyjádřil, že požaduje přesnou specifikaci této formy.*“ Tento závěr soudu je obecně v souladu s judikaturou NSS, který v rozsudku ze dne 11. 9. 2008, čj. 1 As 30/2008-49, Sb. NSS 1746/2009, zdůraznil: „[p]*okud jsou výrazy z oblasti běžného jazyka nedostatečné, vzbuzující právní nejasnost z pohledu správního orgánu, musí správní orgán vyzvat žadatele k upřesnění obsahu žádosti a vysvětlit mu, proč je upřesnění nezbytné […]*“. Jedině tímto způsobem pak lze naplnit i obecnou zásadu správního řízení spočívající v přiměřenosti poučení o právech a povinnostech dotčené osoby ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu (k tomu srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2011, čj. 2 As 99/2010-67, a ze dne 6. 3. 2009, čj. 1 As 4/2009-53).

[37] NSS však s ohledem na shora uvedené zdůrazňuje, že povinnost postupovat podle § 45 odst. 2 správního řádu platí zejména v případě, pokud by stěžovatel trval na označení konkrétního písmene ustanovení § 28 odst. 1 písm. a) – d) ZOTČ, neboť na základě obsahu podané žádosti by nebyl schopen tuto kvalifikaci sám učinit, a rozhodnout tak o žádosti. Závěry učiněné městským soudem (viz předchozí odstavec) je proto třeba korigovat. Bylo totiž na stěžovateli, aby předně posoudil žádost žalobkyně podle jejího obsahu, a až poté případně postupoval podle § 45 odst. 2 správního řádu; je zřejmé, že stěžovatel žádné z těchto povinností nedostál. NSS proto doplnil závěry městského soudu, který se aspektem posuzování obsahu žádosti ve smyslu § 37 odst. 1 správního řádu ve svém rozhodnutí nezabýval, aniž by absence těchto úvah na straně městského soudu měla vliv na zákonnost napadeného rozsudku. NSS závěrem uvádí, že námitky stěžovatele o nutnosti zastavení řízení o žádosti žalobkyně, případně zamítnutí její žádosti, nejsou důvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Kasační stížnost NSS zamítl, neboť ji neshledal důvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.) a nebyly shledány ani vady, ke kterým by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[39] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti NSS rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně se ve stručnosti vyjádřila k podané kasační stížnosti, kde pouze zdůraznila, že se ztotožňuje se závěry městského soudu, a současně uvedla, že nepožaduje náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobkyně sice měla v řízení o kasační stížnosti plný úspěch, avšak žádné náklady

nevynaložila; jejich náhrada, na kterou by jinak měla právo, se jí tedy nepřiznává. NSS proto rozhodl o nákladech řízení společným výrokem II tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2018

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu